

1 Million. At dermed ogsaa følger, at Statens Udgifter til denne Lovgivnings Iværksættelse forøges, er en given Sag, og jeg føler mig vis paa, at denne Forøgelse vil efter de Ændringer, Lovforslaget er undergaaet i det andet høje Ting, blive væsentligt større end de i Motiverne omtalte 575,000 Kr., ligesom det ogsaa vil medføre en Stigning i de forsikringspligtiges Udgifter til Ulykkesforsikring, som er beregnede til 10,6 pCt., hvis jeg ikke tager fejl, men vi staar her overfor en social Lovgivning af saa stor Betydning, at den ganske utvivlsomt gør en saadan Stigning berettiget.

Jeg skal ikke komme ind paa Lovforslagets enkelte Bestemmelser; jeg føler mig temmelig overbevist om, at det efter Forhandlingerne her vil havne i et Udvalg, hvor der vil blive Lejlighed til at omtale Enkelthederne og søge saadanne Ændringer gennemført, som man kunde blive enig om med den højtærede Minister. Der er dog enkelte Punkter, som jeg finder det naturligt i Forbindelse med Forhandlingerne i det andet Ting at omtale.

Der er saaledes Bestemmelsen i § 8, sidste Punktum af første Stykke, „de Afgørelser, som det tilkommer Raadet at træffe, kan ikke indbringes for Domstolene“ samt § 12, hvori der gives Oplysninger om, hvilke Afgørelser hver af Raadets Afdelinger har at træffe, og § 14, hvori det bestemmes, i hvilke Tilfælde Raadets Afgørelser kan indankes for Indenrigsministeren. Med Hensyn til disse Spørgsmaal har det været mit Partis Ønske, at Indenrigsministerens Afgørelse i fire Tilfælde skulde kunne appelleres til Højesteret; den højtærede Minister har bestemt modsat sig, at der saaledes blev to Appellinstanser. Det glædede mig at høre af Ministerens Forelæggelsestale, at der dog er Mulighed for Forhandling om dette Spørgsmaal; det skulde ogsaa undre mig, om den højtærede Minister, hvis Parti paa sit Program har en Udtalelse i Retning af, at man ønsker en Udvidelse af Adgangen til administrative Afgørelsers Indankning for Domstolene, skulde modsætte sig en saadan Appel. Naar man har modsat sig en saadan Appel, er det jo under Henvisning til, dels at Sagernes Afgørelse vilde forhales, dels at Domstolene vilde blive overbebyrdede. Nu er det ganske sikkert, at det er et betydeligt Antal Sager, som i Aarets Løb appelleres eller afvises af Arbejderforsikrings-Raadet. Men jeg skulde dog tro, at saaledes som Lovforslaget formes med den udvidede Forsikringspligt, der nu er Tale om, og den stærke Udvidelse af Rammerne, indenfor

hvilke de Arbejdere, som er forsikrede, skal findes, vil disse Sagers Antal væsentlig formindskes. Jeg er ganske enig i, at det kan være en betænkelig Ting, om man gennem en saadan Appel skulde kunne forsinke Spørgsmaals Afgørelse paa en saadan Maade, at det, som udtalt i Motiverne, skulde gaa saaledes, at den Erstatningssøgende gaar økonomisk til Grunde, inden Dommen falder. Men jeg synes heller ikke, at der i det Appelkrav, som fra Partiet Venstres Side er rejst, er Tale om noget saadant, thi det store Antal Tilfælde vil sikkert blive af den Art, som er nævnt i § 12 under d), hvor Talen er om, hvorvidt et anmeldt Tilfælde begrundet Krav efter Loven. Hvis vi i det Tilfælde faar de to Appellinstanser, vil det kunne bevirke, at saafremt saavel Arbejderforsikrings-Raadet som Indenrigsministeriet afslaar at bringe et anmeldt Tilfælde ind under Loven, faar vedkommende Adgang til at spørge Domstolene, men det vil i ingen Maade have Virkning med Hensyn til den økonomiske Ruin, som vedkommende maaske staar overfor. Thi Forholdet er dette, at saafremt Appel til Indenrigsministeriet bevirker, at vedkommende faar Erstatning, ønsker vi ikke, at en saadan Afgørelse af Indenrigsministeriet skal appelleres til Højesteret undtagen i principielle Tilfælde. Og hvad angaar de andre Punkter, mener jeg, at det Antal Appeller, som vil hidføres, vil under den Form, Lovforslaget nu har faaet, og med den Udvidelse, der paa alle Punkter er sket, komme til at betyde forholdsvis lidt. Jeg haaber derfor, at den Velvillie, som den højtærede Minister gav til Kende for et Øjeblik siden, skal aabne Mulighed for, at vi gennem Forhandling her i Tinget kan naa til et Resultat i saa Henseende. Om man saa maaske skal etablere en særlig Appeldomstol, som jeg forstod, at Ministeren tænkte sig Muligheden af, vil kunne gøres til Genstand for Overvejelser.

Af andre Punkter skal jeg nævne § 52, som bestemmer, at enhver Person, som driver Erhvervsvirksomhed i Industri, Haandværk eller Handel, har Adgang til at tegne frivillig Forsikring for sig selv, forudsat at hans Aarsindkomstskat til Staten ikke beregnes af Indtægter paa over 1,200 Kr. paa Landet, 1,500 Kr. i Købstæderne og 1,800 Kr. i København og Frederiksberg, ligesom han ogsaa faar Adgang til at tegne Forsikring for sin Hustru, saafremt hun i væsentligt Omfang deltager i hans Erhvervsvirksomhed, medens derimod § 72 bestemmer, at frivillig Forsikring kan tegnes af Ejere eller Brugere af Landejendomme, som